

Mlynická a Furkotská dolina

10. september 2016

Leto je definitívne za nami, avšak jesenná turistika na horách má svoje čaro. Obdobie jesene je krásne, počasie ustálené bez väčšieho množstva búrok a pomaly prichádza babie leto. S príchodom jesene možno vo Vysokých Tatrách zažiť príjemné počasie a vďaka dobrej viditeľnosti aj najkrajšie výhľady na tatranské štíty. Odchádzame z Oslian pár minút po šiestej hodine rannej zdolať Mlynickú a Furkotskú dolinu. Ráno bolo príjemne a podľa predpovede počasia nás čakal slnečný deň. Päť minút pred deviatou hodinou vystupujeme na Štrbskom plese. Slnko hreje a krásne modrá obloha sľubuje vydarenú túru. Nahadzujeme batohy a vyrážame. Nakoľko nie všetci sú zdatní pre dnešný náročný výstup, tak sa volí aj alternatívna individuálna trasa - Popradské pleso, symbolický cintorín, vodopád Skok, okolie Štrbského plesa, Solisko. Prechádzame širokou asfaltkou popri hoteloch, míňame skokanské mostíky známeho Areálu snov. Kúsok povyššie hotela FIS cesta končí a my pokračujeme smrekovým lesom a naberáme výšku. Les postupne redne, objavuje sa kosodrevina. Skalný chodník lemujú drobné zelené kričky čučoriedok, v tráve napínajú svoje kalichy nádherne sfarbené zvončeky. Chodník sa kľukatí kosodrevinou, občas prechádzame úsekmi alpínskych lúk a po oboch stranách všetku túto nádheru obkolesujú majestátne tatranské vrcholy. Približne po 90 minútach chôdze počujeme zurčanie kaskádovitého potoka Mlynica. Hukot sa zväčšoval a nám sa naskytol úchvatný pohľad na najznámejší tatranský vodopád Skok. Ohromil výškou, prietokom a stupňovitým spádom. Oddychujeme na doplnenie zásob vody, prezlečenie mokrých tričiek a pokračujeme strmo serpentínami cez skalný prah vľavo od vodopádu. Po prekonaní prvých retiazok ideme v pomalom stúpaní ku Kozím plesám. Keď sme vystúpili hore, čakal nás nádherný výhľad na Štrbské pleso. Pokračujeme ďalej, cesta je náročná, dávame pozor, lebo celý úsek je pokrytý menšími i väčšími skalami. Výstup Mlynickou dolinou bol terasovitý, striedali sa tu rovné úseky s náročnými strmými stúpaniami skalným terénom. Prichádzame k pamätníku leteckej tragédie, kde pri páde vrtuľníka v júni roku 1979 zahynuli horskí záchranári. V okolí pamätníka sa dodnes nachádzajú fragmenty zo zničeného stroja. V tichosti sa poberáme ďalej a púšťame sa opäť do prudkého stúpania k sedlu. Pri každom kroku, nadýchnutí, či vydýchnutí pociťujeme únavu, na srdci hreje pocit ideálneho počasia bez búrok a tmavých mrakov a masívne tatranské štíty dodávajú silu a odvalu v ceste nahor. Pred nami je zhruba dvesto výškových metrov a na kľukatom skalnom chodníku sa zhromažďuje množstvo turistov, ktorí v pomalom tempe čakajú na prechod cez lávku Bystrého sedla (2314 m.n.m.). Prechod cez sedlo vyžaduje väčšiu opatrnosť. V skalách boli reťaze, s ktorými sa prechod zdolával ľahšie. Úžasné na tom bolo to, že jednou nohou sme boli v Mlynickej doline a druhou vo Furkotskej doline. Zdolávame i tento náročný úsek. Tu sme mali možnosť stretnúť početné skupinky českých a poľských turistov, ktorí išli oproti nám v opačnom smere z Furkotskej doliny. Viacerí turisti vyjadrovali nespokojnosť, lebo nám schádzajúcim bránili pri zostupe nadol. Po zhustenej premávke schádzame skalným úsekom a pod nami vidno najvyššie položené tatranské pleso - Vyšné Wahlenbergovo pleso (2157 m n. m.), ktorého hladina bola nádherne priezračná. Tu si urobíme malú prestávku, uvoľňujeme unavené chrbty a sadáme povedľa chodníka na skaly. Vychutnávame príjemný oddych, očami hladkáme okolité končiare a zbadáme skupinku pasúcich sa kamzíkov. Čaká nás ešte dlhý úsek cesty nadol, ideme ďalej popri Malom Wahlenbergovom plese pohodovým zostupom, menej strmým, ale kolenám to dalo aj tak riadne zabráť. To najťažšie máme za sebou, všetci sa zhodujeme v tom, že koľko sme toho vyšliapali hore, toľko musíme aj zostúpiť dolu. I tu treba dávať pozor, lebo hojdajúce sa skalné balvany môžu spôsobiť nepríjemný pád. Prichádzame k smerovníku Škutenastej poľany (1710 m.n.m.) a po modrej značke odbočujeme doľava k chate pod Soliskom, čo by malo byť zhruba 20 minút pešej chôdze. Nastupuje opäť skalný chodník, ktorým šliapeme strmo nahor. Míňame horský potôčik, z ktorého sa napijeme silnými dúškami, posledné metre traverzom v miernom stúpaní a prichádzame k chate pod Soliskom. Úžasný pocit - sme na konci našej túry. Bol tu hojný počet návštevníkov, veď sem premáva sedačková lanovka zo Štrbského plesa (1347 m.n.m.). Vytúžený niekoľko minútový oddych, pívko, kofola, zakupujeme lístky a nasadáme do sedačiek lanovej dráhy a ide sa nadol. V záverečnej etape výstupu z lanovky ešte zakávame do kamery a v stánku dolu si zakupujeme na pamiatku svoju fotografiu. Už len cesta zo Štrbského plesa a sme na parkovisku, kde nás pri autobuse čakajú ostatní turisti. Na záver, ako vždy, foto s klubovou vlajkou ako spomienka na Tatry. Čas nás súri, veľmi sa nám nechcelo odísť, lebo nádherné slnečné počasie lákalo na dlhšie pobudnutie v našich veľhorách.

Krásy a zaujímavosti sa nedajú spočítať na prstoch dvoch rúk. Zelené lúky, bohaté lesy, zurčiace potôčiky, nespútaná sila vodopádov, majestátne tatranské štíty, či tichosť dolín - to všetko nás dnes očarilo. Tatry sú krásne v každom ročnom období - či v daždi, hmle, búrke, snehu i pri neopakovateľnej atmosfére, ktorú sme zažili v túto slnečnú jesennú sobotu. Je to nádherný kút nášho Slovenska a právom sme na neho hrdí.

Lúdmila Foltánová